

281

2765-2774

II. "Az Úr imádsága"

2765 A hagyományos kifejezés, az 'Úr imádsága' azt jelenti, hogy Jézus, a mi Urunk tanította nekünk a mi Atyánkhoz szóló imádságot. Ez a Jézustól származó imádság valóban egyedülálló: "az Úré". Egyrészt ennek az imádságnak a szavaiban az egyszülött Fíú adja nekünk azokat a szavakat, melyeket az Atya neki adott: Ő a mi imádságunk Tanítómestere. Másrészt mint Megtestesült Ige a maga emberi szívében ismeri embertestvérei szükségleteit, és azokat kinyilatkoztatja nekünk: Ő a mi imádságunk mintaképe.

2766 De Jézus nem egy mechanikusan ismétlődő formulát hagyott ránk. Mint minden szóbeli imában, a Szentlélek tanítja Isten igéje által Isten gyermekeit Atyjukhoz imádkozni. Jézus nemcsak gyermeki imádságunk szavait adja, hanem a Lelket is, hogy ezek a szavak bennünk "lélek és élet" (Jn 6,63) legyenek. Sőt gyermeki imádságunk módja és lehetősége abból fakad, hogy az Atya "elküldte (...) Fíának Lelkét a szívünkbe, aki így kiált: Abba, Atya!" (Gal 4,6). Mivel imádságunk a vágyainkat képviseli az Atya előtt, Ő is, "aki a szíveket vizsgálja", az Atya, "tudja, hogy mire vágyik a Lélek, mert Isten tetszése szerint jár közben a szentekért" (Róm 8,27). Atyánkhoz szóló imádságunk beleszövődik a Fíú és a Lélek titokzatos küldetésébe.

III. Az Egyház imádsága

2767 Az Egyház az Úr szavainak és a Szentléleknek -- aki e szavaknak életet ad a hívők szívében -- ezt az elválaszthatatlan ajándékát kezdettől fogva elfogadta és életté váltotta. Az első közösségek "napjában háromszor" imádkozták az Úr imádságát a zsidó jámborságban szokásos "Tizennyolc áldás" helyett.

2768 Az apostoli hagyomány szerint az Úr imádsága lényegében a liturgikus imádságban gyökerezik.

Az Úr "arra tanít, hogy közösen imádkozzunk a testvérekért. Nem azt mondja ugyanis: Atyám, aki a mennyekben vagy, hanem mi Atyánk, a közös Testért mondv a könyörgéseket."

Az Úr imádsága minden liturgikus hagyományban integrális része a zsolozsma nagy imaóráinak. De egyházi jellege főként a keresztény beavatás három szentségében mutatkozik meg nyilvánvalóan:

2769 A keresztségben és a bérálásban az Úr imádságának átadása az isteni életre való újjászületést jelzi. Mivel a keresztény imádság azt jelenti, hogy Isten Igéjével szólunk Istenhez, azok, akik "újjászülettek (...) Isten élő Igéje által" (1Pt 1,23), megtanulják Atyjukat azzal az Igével megszólítani, amit Ő mindig meghallgat. A beavatás után ezt tehetik, mert a Szentlélek kenetének eltörölhetetlen pecsétje tétetett szívükre, fülükre, ajkukra, egész istengyermeki valóságukra. Emiatt az egyházatyák Miatyánk-kommentárjainak nagyobb része a katekumenokhoz és újonnan megkereszteltekhez szól. Amikor az Egyház imádkozza az Úr imádságát, mindig az "imént született kisdedek" népe az, amely imádkozik és irgalmasságot nyer.

2770 Az eucharisztikus liturgiában az Úr imádsága úgy jelenik meg, mint az egész Egyház imádsága. Itt nyilvánul meg teljes értelme és hatékonysága. Az anafora (szentmise kánonja) és a szentáldozás liturgiája között állva egyrészt összefoglal minden az epiklézisben elmondott kérést és közbenjárást, másrészt az Ország -- a szentségi kommunióban elővételezett -- lakomájának ajtaján zörget.

2771 Az Eucharishtiában az Úr imádsága kéréseinek eszkatologikus jellege is megmutatkozik. A "végső idők", az üdvösség idejének -- mely a Szentlélek kiadásával kezdődött és az Úr második eljövételével fog befejeződni -- saját imádsága. A mi Atyánknak elmondott kérések, az Ószövetség imádságaitól eltérő módon, már az üdvösség misztériumára támaszkodnak, amely a megfeszített és föltámadott Krisztusban egyszer s mindenkorra megvalósult.

2772 Ebből a rendíthetetlen hitből fakad a remény, amely a hét kérés mindegyikét ébreszti. Ugyanakkor e kérések kifejezik a jelen idő, a türelem és a várakozás idejének sóhajait, amikor még "nem nyilvánvaló, hogy mik leszünk" (1Jn 3,2). Az Eucharisztia és a Miatyánk az Úr eljövetelére irányul, "amíg el nem jön" (1Kor 11,26).